

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 501/2012-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., B., zastúpenej spoločnosťou A., s. r. o., B., za ktorú koná konateľka Mgr. Z. Z., advokátka, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na slobodu prejavu a slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 2 a 4, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/337/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 30. mája 2012 doručená sťažnosť spoločnosti M., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 26 ods. 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/337/2011.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola odporkyňou v konaní o ochranu osobnosti vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C/48/2009. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 23. marca 2011 tak, že zaviazal sťažovateľku v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku zabezpečiť na vlastné náklady v stanovenej relácii a v stanovenom čase odvysielanie ospravedlnenia zobrazením a prečítaním textu s určeným obsahom. Tiež jej uložil povinnosť oznámiť stanoveným spôsobom žalobkyni termín prvého odvysielania ospravedlnenia, zaplatiť žalobkyni peňažnú satisfakciu a zaplatiť jej trovy konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka včas odvolanie. Krajský súd rozhodol o jej odvolaní rozsudkom sp. zn. 5 Co/337/2011 z 30. apríla 2011, ktorým potvrdil časti výroku napadnutého odvolaním o povinnosti odvysielat' ospravedlnenie s určeným obsahom, povinnosť oznámiť navrhovateľke termín odvysielania a zmenil rozsudok v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť peňažnú satisfakciu a nahradiť trovy konania tak, že namiesto 50 000 € je sťažovateľka povinná zaplatiť navrhovateľke 30 000 € a namiesto 16 710,50 € trov konania priznal navrhovateľke trovy vo výške 8 685,74 € a uložil sťažovateľke tiež povinnosť zaplatiť trovy odvolacieho konania.

Podľa sťažovateľky krajský súd týmto rozhodnutím porušil jej ústavou garantované práva najmä tým, že *„právnym názorom, ktoré viedli k jeho rozhodnutiu, nad mieru zodpovedajúcu proporcionálne správne hodnoteniu dôležitosti jednotlivých ústavných práv a zákonom chránených práv, ktoré sú v istom konflikte, pripísal väčší význam právam sudcu - predsedníčky Okresného súdu v Považskej Bystrici, a na druhej strane znížil význam práva na slobodu prejavu Sťažovateľa. Z tohto hľadiska sú skutkové a právne závery Krajského súdu v Žiline zjavne neodôvodnené, a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a ako také majú za následok porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Navyše sa Krajský súd v Žiline pri rozhodovaní o práve na*

náhradu nemajetkovej ujmy neriadil ustanoveniami § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, pričom žiadnym spôsobom neboli preukázané následky, ktoré by odôvodňovali aplikáciu práva na náhradu nemajetkovej ujmy ako práva, ktoré má subsidiárnu funkciu vo vzťahu k právu na primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z týchto hľadísk je Rozsudok Krajského súdu v Žiline nepreskúmateľný a nevychádza zo zákona, čo má za následok porušenie ústavnej zásady zakotvenej v čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“.

Sťažovateľka ďalej uvádza námietky voči jednotlivým častiam výroku rozsudku krajského súdu a argumenty, ktoré majú potvrdzovať opodstatnenosť jej sťažnosti.

Námietky proti uloženiu povinnosti odvysielat' ospravedlnenie a samotnému obsahu tohto ospravedlnenia uvádza z týchto dôvodov:

«Podľa názoru Krajského súdu v Žiline v odvysielaných reláciách neboli použité zo strany redaktora ako aj respondentov tzv. hodnotiace úsudky, ale podľa názoru Krajského súdu v Žiline boli použité v príspevkoch iba skutkové tvrdenia, pri ktorých nešlo o prípustnú vecnú kritiku. Podľa Krajského súdu v Žiline Sťažovateľ neunesol dôkaznú povinnosť, že tvrdenia odvysielané v reláciách sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy). Podľa Krajského súdu v Žiline skutočnosti uvádzané Sťažovateľom v odvysielaných reláciách nemajú hodnoverný skutkový základ. Informácie musia vychádzať z relevantných dôkazov tak, aby bola overená pravdivosť ich skutkového základu a nie z ničím nepodložených dedukcií.

Ďalej aj samotný Krajský súd v Žiline vo svojom Rozsudku uvádza, aj keď jeho samotné rozhodnutie sa odchyľuje od uvedeného názoru, že „pre aplikačnú prax majú mimoriadny význam rozhodnutia Európskej komisie pre ľudské práva v Strassburgu a vychádzajúc práve z jej rozhodnutí je žiaduce pri posudzovaní vzájomnej vyváženej práva na slobodu prejavu a ostatných osobnostných práv v konklúzií práv na pravdivé informácie, diferencovať poskytovanie ochrany súkromným fyzickým osobám a fyzickým osobám verejne činným. Z pohľadu judikatúry európskej komisie pre ľudské práva v Strassburgu na kritizovateľnosť jednotlivých subjektov má tlač a telekomunikačné prostriedky najväčšiu slobodu prejavu voči vláde, potom členovi vlády, následne politikom,

ostatným verejným činiteľom a až v poslednom rade voči ostatným občanom. Čo sa týka predmetu kritizovateľnosti, má tlač najväčšiu slobodu vo veciach verejných, ďalej vo veciach sledovaných verejnosťou, potom vo veciach súkromných až po veci intímne.“

Krajský súd v Žiline z uvedených dôvodov rozsudok okresného súdu v časti výroku týkajúceho sa práva navrhovateľky na zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia prečítaním obsahu textu, ktorý je uvedený vo výroku rozsudku a to trikrát za sebou každý pondelok na začiatku spravodajskej relácie „T.“ potvrdil.

K uloženiu povinnosť Sťažovateľa odvysielať ospravedlnenie v inom vysielacom čase než boli odvysielané príspevky v relácii P. Krajský súd v Žiline uviedol, že tak rozhodol preto „že považuje za primerané, aby bolo ospravedlnenie odvysielané vo vysielacom čase, kedy ho má možnosť vzhliadnuť väčší počet z divákov a takýmto vysielaním je spravodajská relácia T.“ K viacnásobnej povinnosti Sťažovateľa odvysielať ospravedlnenie v počte 3 krát a tým k viacnásobnému priznanému morálnemu zadosťučineniu sa Krajský súd v Žiline vo svojom Rozsudku nevyjadril.

Sťažovateľ uvádza k povinnosti odvysielať ospravedlnenie vo vyššie uvedenom znení nasledovné: Sťažovateľ pri výrokoch, ktoré sú predmetom znenia ospravedlnenia, použil zo strany redaktora ako aj respondentov tzv. hodnotiace úsudky. Európsky súd pre ľudské práva má za to, že hodnotiaci úsudok je neprimeraný iba vtedy, ak absentuje akýkoľvek skutkový základ. Výrazy použité v príspevkoch boli nepochybne expresívne, výrazovo ostré, silné, ale neprekročili primeraný stupeň zveličenia, keď článok 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd /ďalej len „Dohovor“/ chráni novinársku slobodu aj pokiaľ ide o istý stupeň zveličenia a v jej medziach o výrazy, ktoré môžu byť šokujúce. Pokiaľ ide o hodnotiaci úsudok, ktorý bol súčasťou príspevkov a je aj v znení uloženého ospravedlnenia (napr... sa našli v dvoch vetách satirickej básničky...; ... že je až neuveriteľné, že títo sa nenašli v ostrých a kritických článkoch J. T...;... začala hon na J. T...; ... že to bola pomsta...;), ten sa samozrejme nedá preukazovať, aj vzhľadom na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktorý verne kopíruje rozhodnutie štrasburgského súdu. V mediálnom práve je potrebné rozlišovať uvedenie faktov od úvah. Rozlíšenie, či sa jedná o konštatovanie skutočnosti alebo o úvahu je potrebné rozlišovať aj z hľadiska nápravy nepravdivých údajov. Sťažovateľ je na základe Rozsudku povinný odvysielať:

„Televízia M. v spravodajskej relácii T. dňa 12. 5. 2008, v relácii P. dňa 12. 5. 2008, v relácii P. dňa 30. 6. 2008 a v relácii P. dňa 1. 6. 2009 odvysielala nepravdivé informácie...“ . „Odvysielaním týchto nepravdivých informácií...“ Sťažovateľ má za to, že uložením tejto povinnosti boli porušené jeho ústavné základné práva a že nie je možné splniť požiadavku na preukázanie pravdivosti hodnotiacich úsudkov a takáto požiadavka sama o sebe porušuje slobodu názoru, ktorá tvorí súčasť práva chráneného medzinárodným právom - a to konkrétne čl. 10 Dohovoru ako aj Ústavou Slovenskej republiky. Tam, kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho úsudku, môže primeranosť zásahu (teda obmedzenie práva na slobodu prejavu) závisieť na tom, či existuje dostatočný skutkový základ pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu môže byť prehnaný (prípád Feldek proti Slovensku).

Z uvedeného je zrejmé, že hodnotiaci úsudok je neprimeraný iba vtedy, ak absentuje akýkoľvek skutkový základ. Sťažovateľ má za to, že pri uvedených výrazoch, ktoré sú súčasťou znenia uloženého ospravedlnenia neabsentuje skutkový základ. Práve naopak. Sťažovateľ má za to, že pravdivostný skutkový základ o jeho práve informovať vo svojich príspevkoch o neštandardnom prebiehajúcom trestnom konaní voči novinárke J. T. riadne preukázal v priebehu prvostupňového a rovnako aj odvolacieho konania. S trestným konaním, ktoré bolo vedené v čase odvysielania príspevkov ako aj v čase konania pred prvostupňovým a sčasti pre odvolacím súdom voči novinárke za prejavenie názoru sa musia opodstatnene spájať aj určité pochybnosti, úvahy a polemiky. A to najmä preto, že ako poškodená v uvedenom trestnom konaní voči novinárke vystupovala predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici JUDr. H. L., navrhovateľka v predmetnom spore o ochranu osobnosti. Krajský súd v Žiline vo svojom Rozsudku sa vôbec nevysporiadal, neodôvodnil a nezobral do úvahy nasledovnú skutočnosť, na ktorú v odvolacom konaní Sťažovateľ opakovane upozorňoval a ktorá preukazuje, že Sťažovateľ odvysielaním príspevkov len uplatňoval svoje ústavné právo na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií (uvedené skutočnosti okrem iného uviedol a popísal spolu s priložením listinných dôkazov Sťažovateľ vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 9. 12. 2009 pred prvostupňovým súdom; ďalej vo svojom písomnom doplnení odvolania pred Krajským súdom v Žiline zo dňa 28. 09. 2011 ako aj vo svojom písomnom doplnení odvolania pred Krajským súdom v Žiline zo dňa 9. 11. 2011 ako aj na samotnom pojednávaní pred

Krajským súdom v Žiline dňa 16. apríla 2012)...» Sťažovateľka na tomto mieste ďalej uvádza skutočnosti, ktoré podľa nej potvrdzujú, že odvysielaním príspevkov len uplatňovala svoje ústavné právo na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií, a na ich základe tvrdí, že krajský súd pochybil, ak uložil sťažovateľke povinnosť odvysielat' ospravedlnenie. Neprihliadol tiež na dôležitú skutočnosť pri posudzovaní „či uprednostní právo na ochranu osobnosti navrhovateľky pred právom Sťažovateľa na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií..., že počas prípravy a odvysielania príspevkov bol verejný záujem na vyhotovení a odvysielaní príspevkov“. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení cituje niektoré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Českej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľke ďalej uvádza námietky voči stanoveniu relácie, času odvysielania a počtu odvysielania ospravedlnenia:

„Krajský súd v Žiline pochybil a zasiahol do ústavného práva Sťažovateľa aj tým spôsobom, ak rozhodol o povinnosti odvysielat' ospravedlnenie vo vysielacom čase hlavnej spravodajskej televíznej relácie T. so začiatkom vysielania o 19.00 hod., ak k údajnému zásahu do práv navrhovateľky došlo odvysielaním informácií v relácii P., ktorá mala vysielací čas vo večerných hodinách, kedy ju sledovalo oveľa menšie množstvo televíznych divákov. Ospravedlnenie by malo v súlade so súdnou praxou vzhliadnuť rovnaký, resp. obdobný počet divákov.“

Sťažovateľka tiež namieta porušenie svojich základných práv uložením povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch:

„Sťažovateľ má za to, že odôvodnenia Rozsudku Krajského súdu v Žiline v otázke priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sú nesprávne a nepostačujúce na prijatie záveru, že Sťažovateľ odvysielaním predmetných príspevkov zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky v značnej miere.

Sťažovateľ považuje tvrdenia navrhovateľky, o tom, že došlo odvysielaním príspevkov k zhoršeniu jej spoločenského, profesionálneho a rodinného života za účelové a ničím nepodložené tvrdenia, vzhľadom k tomu, že navrhovateľka ako pred odvysielaním príspevkov tak aj po odvysielaní príspevkov a tiež aj v súčasnej dobe pôsobí ako vysoko

postavená súdna funkcionárka na Okresnom súde v Považskej Bystrici. Nebolo voči nej v súvislosti s odvysielaním príspevkov začaté žiadne disciplinárne konanie. Nebol v priebehu prvostupňového a ani odvolacieho konania vypočutý žiaden svedok a ani nebol predložený hodnoverný dôkaz, ktorým by bolo preukázané jej zníženie vážnosti v spoločnosti v značnej miere ako aj jej zmenu resp. zhoršenie postavenia v profesionálnom a súkromnom živote.

Rovnako je zo strany všeobecných súdov neprípustná a pre priznanie nemajetkovej ujmy nepostačujúca úvaha o tom, že podľa názoru súdu bola v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky ako aj o tom, že príspevky znevážili navrhovateľke ako sudkyňu a funkcionárku jednak v okruhu osôb, s ktorými sa denne stýkala a to ako osôb z okolia jej bydliska, tak i osôb z prostredia justície, advokácie, polície, prokuratúry a pod...

V tomto prípade ide čisto o názor Krajského súdu v Žiline, ktorý nebol podložený žiadnym dôkazom a pre priznanie nemajetkovej ujmy je nepostačujúce, ak súd na základe svojho uváženia nahradí názory ľudí o tom, aký obraz si vytvorili na navrhovateľku po vzhliadnutí príspevkov...

Nestačí teda len možnosť zníženia dôstojností a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere ako uvádza Krajský súd v Žiline vo svojom Rozsudku, ale súdom musí byť vždy zistené, že k tomuto zníženiu skutočne došlo. Iné, ako uvedené kritériá, nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke vziať na zreteľ. Zákon taxatívne vymedzuje kritériá, z ktorých súd musí vychádzať ex offio pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch.

Sťažovateľ má za to, že Krajský súd v Žiline nemal preukázané a spoľahlivo zistené, že vážnosť a česť navrhovateľky v spoločnosti v súvislosti s odvysielaním príspevkov v T. bola znížená v značnej miere, a teda že existuje zákonný nárok navrhovateľky na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odporca má za to, že navrhovateľka v predmetnom konaní neuniesla dôkaznú povinnosť, dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním zníženia dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere a ani Krajský súd v Rozsudku túto skutočnosť nezohľadnil a napriek tomu navrhovateľke nemajetkovú ujmu v peniazoch priznal.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co/337/2011 porušil základné právo sťažovateľa spoločnosti M., spol. s r. o. na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 26 ods. 2 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/337/201 1-655 zo dňa 30. 4. 2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka tiež žiada, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, a to z týchto dôvodov:

„ - že splnenie uloženej povinnosti Sťažovateľa odvysielat' ospravedlnenie a uhradiť nemajetkovú ujmu, by bolo v prípade jej splnenia predtým než rozhodne Ústavný súd Slovenskej republiky o otázke možného porušení namietaných ústavných práv Sťažovateľa, nezvratné,

- zároveň výkon exekúcie na splnenie povinnosti Sťažovateľa, ktoré mu boli uložené Rozsudkom Krajského súdu v Žiline, predtým než rozhodne Ústavný súd Slovenskej republiky, či došlo k porušeniu namietaných ústavných práv Sťažovateľa, by mal nepriaznivé následky (a to najmä v prípade odvysielania ospravedlnenia v počte 3 krát) na dobrú povesť Sťažovateľa ako vysielateľa televíznej programovej služby T.,

- vzhľadom na hroziacu možnosť výkonu napadnutého Rozsudku Krajského súdu v Žiline č. 5 Co/337/2011-655,

- zároveň vydanie dočasného opatrenia, ktorým by sa odložila vykonateľnosť Rozsudku Krajského súdu v Žiline nie je ani v rozpore dôležitým verejným záujmom, a výkon rozhodnutia by znamenal pre Sťažovateľa nepomerne väčšiu ujmu, ako môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti. Naopak, verejný záujem podľa Sťažovateľa odôvodňuje vydanie navrhovaného dočasného opatrenia.

Neodloženie vykonateľnosti by mohlo spôsobiť nezvratnú situáciu a ujmu na majetku a dobrej povesti Sťažovateľa, čím by mohli byť porušené jeho základné práva a slobody.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľka tvrdí, že rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co/337/2011-655 z 30. apríla 2012 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej základné práva na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 2 a 4 ústavy.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odôvodnila sťažovateľka tým, že považuje skutkové a právne závery krajského súdu za zjavne neodôvodnené a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, keďže po zhodnotení skutkového stavu dospel krajský súd k právnemu názoru, ktorým pripísal väčšiu dôležitosť a význam základným právam navrhovateľky nad mieru zodpovedajúcu proporcionálne správne hodnoteniu dôležitosti jednotlivých ústavných práv. V dôsledku tohto posúdenia znížil krajský súd význam práva na slobodu prejavu sťažovateľky. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy sa krajský súd neriadil ustanoveniami § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 5 Co/337/2011-655 z 30. apríla 2012 najmä uviedol:

«... Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj, takže ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno nijak dokazovať, je však nutné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej

prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu práva kritiky, teda či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť (dobrú povest'). Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako prémií pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dôvodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami) znamená, že nevybočuje z medzí nutných dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa).

Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. Pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia, či ľudskej dôstojnosti, Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povest', môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácii, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo (uznesenie NS SR zo dňa 31. mája 2010 sp. zn. 4 Cdo 149/2009).

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v konkrétnom prípade sa jedná o skutkové tvrdenia uvádzané redaktorom respondentmi v televíznych reláciách odporcu, v ktorých nešlo o prípustnú vecnú kritiku. Nebola preukázaná pravdivosť podkladov a údajov uvádzaných v televíznych reláciách odporcu...

V predmetnom spore je zrejmé, že navrhovateľka je verejne činná osoba sudkyňa vykonávajúca zároveň funkciu predsedu súdu. Odvysielané príspevky v televíznych novinách a v relácii P. v televíznom vysielaní odporcu nesúviseli s verejnou činnosťou, ktorú navrhovateľka vykonáva, s výkonom sudcovskej činnosti navrhovateľky, ani s výkonom funkcie navrhovateľky ako predsedníčky súdu.

Odvolačí súd venoval pozornosť dôkazu pravdy, ktorý mohol vylúčiť tvrdenú neoprávnenú zásahu do osobnostných práv navrhovateľky. Odporca v reláciách odvysielal viacero tvrdení, ktorých pravdivosť prvostupňový ako aj odvolací súd v konaní skúmal. Odporca v konaní neuniesol dôkaznú povinnosť, že tvrdenia odvysielané v reláciách sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy).

Odvolačí súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že skutočnosti uvádzané odporcom v odvysielaných reláciách nemajú hodnoverný skutkový základ. Informácie musia vychádzať z relevantných dôkazov tak, aby bola overená pravdivosť ich skutkového základu a nie zničením nepodložených dedukcií. Výkon práva na slobodu prejavu spolu s právom na pravdivé informácie verejnosti zahŕňa aj povinnosť a zodpovednosť médií. Uvedené práva spolu s právom fyzickej osoby na ochranu jej osobnostných práv musia vystupovať vo vzájomnej korelácii a vzájomne sa rešpektovať. Odporca neoprávnené zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky a to zvlášť závažným spôsobom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu v čase i výroku týkajúceho sa práva navrhovateľky na zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia prečítaním obsahu textu, ktorý je uvedený vo výroku rozsudku a to trikrát za sebou každý pondelok na začiatku spravodajskej relácie „Televízne noviny“ potvrdil s tým, že sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa morálneho zadosťučinenia, v ktorom nezistil žiadne vecné procesné pochybenie.

Odvolačí súd taktiež považoval za primerané, aby bolo ospravedlnenie odvysielané vo vysielacom čase, kedy ho má možnosť vzhliadnuť väčší počet z divákov a takýmto vysielaním je spravodajská relácia T...

Odvolačí súd argumenty odporcu, a to: - že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je nesprávne a nepostačujúce na prijatie záveru, že odporca odvysielaním predmetných príspevkov zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky v značnej miere, že navrhovateľka pred odvysielaním príspevkov tak, ako aj po odvysielaní príspevkov

a v súčasnej dobe pôsobí ako vysokopostavená súdna funkcionárka na Okresnom súde v Považskej Bystrici, že nebolo začaté v súvislosti s odvysielaním príspevkov žiadne disciplinárne konanie voči navrhovateľke, že nebol predložený hodnoverný dôkaz, ktorým by bolo preukázané zníženie vážnosti v spoločnosti v značnej miere u navrhovateľky ako aj jej zmenu, resp. zhoršenie postavenia v profesionálnom a súkromnom živote. - vyhodnotil ako nedostatočné na odôvodnenie existencie okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. Krajský súd zvyrazňuje, aj keď navrhovateľka je verejne činnou osobou, masovo-telekomunikačné prostriedky nie sú oprávnené predkladať verejnosti nepravdivé, hrubo skreslené a neoverené informácie o jej činnosti ako sudkyne a predsedkyne súdu. Takéto konanie odporcu je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, morálnymi zásadami spoločnosti.

Uvedené konanie odporcu zakladá jeho objektívnu zodpovednosť za následky tohto konania ako i za nemateriálnu ujmu, ktorá navrhovateľke vznikla. Dôsledkom odvysielania vyššie uvádzaných relácii bol negatívny dopad na osobu navrhovateľky, došlo k ohrozeniu jej vážnosti v odborných kruhoch, k spochybneniu jej autority a občianskej cti, keď navrhovateľka aj v rámci tohto konania musela preukazovať nepravdivosť zverejnených tvrdení, a preto vzhľadom na široký záber odvysielaných relácii nebolo možné nepravdivosť zverejnených tvrdení preukázať, nemohla na súde a iných inštitúciách chodiť od dverí k dverám a vysvetľovať všetky súvislosti a tak bola jednoznačne a nesporne v nevýhode voči masovo-telekomunikačným prostriedkom, ktorý majú veľmi široký záber.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v prípade daného zásahu nemožno považovať morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia obsiahnutého vo výroku rozsudku za postačujúce. Okolnosti, za ktorých došlo k zásahu a rozsah ním vyvolanej nemajetkovej ujmy na osobnostných právach navrhovateľky opodstatňujú záver, že konaním odporcu bola nielen v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky, ale tiež dotknutá jej vážnosť v spoločnosti. Navrhovateľka má preto jednoznačne právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o posúdenie a určenie výšky tejto náhrady, odvolací súd prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Odvysielané relácie odporcom zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života fyzickej osoby - občianskej bezúhonnosti a vážnosti v spoločnosti. Relácie odvysielané odporcom znevážili navrhovateľku ako sudkyňu a funkcionárku jednak v okruhu osôb. s ktorými sa denne

stýkala a to ako osôb z okolia jej bydliska, tak i osôb z prostredia justície, advokácie, polície, prokuratúry a pod...»

Ako z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, tento reagoval jasne a zrozumiteľne na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu bolo plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo i tým, že krajský súd sa neriadil zásadou proporcionality pri riešení konfliktu jednotlivých základných práv a neoprávnene pripísal väčší význam právam na ochranu osobnosti, a znížil tak význam práva na slobodu prejavu sťažovateľky.

Podľa čl. 26 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným, spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Ústavný súd konštatuje, že konflikt dvoch uvedených ústavou chránených hodnôt nemožno vzhľadom na ich povahu vyriešiť normatívne, t. j. na všeobecnej úrovni pre každý jednotlivý prípad. Je to úloha najmä všeobecných súdov, aby pri prerokovávaní konkrétneho sporu zisťovaním miery dôležitosti oboch v kolízii stojacich ústavných hodnôt dospeli k záveru o potrebe uprednostnenia jednej z nich. To korešponduje s už judikovaným názorom ústavného súdu, podľa ktorého všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody

(IV. ÚS 256/07). Ak záver všeobecných súdov plynúci z porovnávania dvoch ústavou chránených hodnôt nie je arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, a tak súčasne ústavne neutržateľný, nemá ústavný súd dôvod zasahovať doň. Ústavný súd totiž v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú ústavný súd konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášateľnosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“ (Handyside v. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49).

Sloboda prejavu však so sebou prináša i povinnosti a zodpovednosť, a preto podlieha podmienkam a obmedzeniam, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu definovaných legitímnych záujmov, medzi ktoré nepochybne patrí aj ochrana práv a slobôd iných. Preto v niektorých situáciách musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačné klauzuly v čl. 26 ods. 4 ústavy explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti

nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu (m. m. IV. ÚS 107/2010). Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96). Tento právny názor je právne relevantný aj pre určenie rozsahu, v akom sa priznáva právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie.

V prípadoch tvrdeného porušenia základného práva na slobodu prejavu rozsudkom všeobecného súdu je preto potrebné skúmať, či zásah do slobody prejavu sťažovateľky bol v súlade so zákonom, sledoval legitímny cieľ a či bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Ústavný súd zohľadnil skutočnosť, že navrhovateľka v konaní je ako sudkyňa a predsedníčka okresného súdu verejne činnou osobou, a preto je povinná tolerovať i také zásahy do svojej osobnosti, ktoré tolerovať iné osoby nie sú povinné. Toto zúženie sféry ochrany osobnosti navrhovateľky však neznamená, že by bola povinná strpieť uvádzanie nepravdivých tvrdení na svoju adresu alebo hodnotiacich úsudkov, ktoré nemajú oporu v pravdivých faktoch alebo z nich logicky nevyplývajú. Ústavný súd tiež uznáva, že chránené slobodou prejavu sú aj informácie šokujúce či znepokojujúce, novinárska sloboda zahŕňa aj určitú mieru zveličovania alebo dokonca provokácie (podobne napr. II. ÚS 54/2010).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukazovala najmä na fakt, že všeobecné súdy pri posudzovaní obsahu informácií, ktoré odzneli v jej reláciách, nesprávne rozlišovali medzi tzv. hodnotiacimi úsudkami a skutkovými tvrdeniami. Podľa nej použil redaktor v napadnutých reláciách tzv. hodnotiace úsudky, kým všeobecné súdy dospeli k záveru, že odvysielané informácie mali charakter skutkových tvrdení a sťažovateľka neuniesla

v konaní dôkaznú povinnosť, že tvrdenia odvysielané v reláciách sú pravdivé – tzv. dôkaz pravdy.

Ústavný súd na tomto mieste zdôrazňuje nevyhnutnosť dôsledného rozlišovania medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami (názormi).

V prípade skutkových tvrdení musí žalovaný spravidla preukázať ich pravdivosť, ak má byť v spore úspešný. Naproti tomu u hodnotiacich úsudkov nemožno uvažovať o ich pravdivosti či nepravdivosti, a to práve preto, že hodnotiaci úsudok je vyjadrením subjektívneho názoru, a preto samozrejme nepodlieha ani dokazovaniu. Môže však byť neprimeraný v prípade absencie akéhokoľvek skutkového základu (Hrico proti Slovenskej republike z 20. júla 2004, De Haas a Gijssels proti Belgicku z 24. februára 1997).

Podobne ESLP pri posudzovaní limitov slobody prejavu starostlivo rozlišuje medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami. Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov neprípúšťa dôkazy (napr. Feldek c. Slovenská republika, rozsudok z 12. júla 2001). Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu (Jerusalem c. Rakúsko, rozsudok z 27. februára 2001). Z uvedeného vyplýva, že ak by boli v konkrétnom prípade z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti posudzované hodnotiace úsudky, tak je ochrana výrokov takéhoto charakteru z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé.

Ústavný súd sa podobne ako všeobecné súdy nestotožnil s tvrdením navrhovateľky, že vyjadrenia vo vzťahu k nej mali charakter len tzv. hodnotiacich úsudkov, a poukazuje na závery rozsudkov všeobecných súdov, ktoré na rozdiel od sťažovateľky nevyhodnotili tvrdenia redaktora typu – že obnovenie konania proti novinárke bola pomsta navrhovateľky, že navrhovateľka bola v spojení s prokurátorom, že navrhovateľka zabezpečovala, aby okresný súd rozhodoval v rozpore so zákonom, že navrhovateľka spolu s prokurátorom rozhodovali o prevodoch mestského majetku a čachrovali s mestským majetkom atď., ako

hodnotiace úsudky, ale ako skutkové tvrdenia, a konštatuje, že sa stotožňuje so záverom, ku ktorému súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci dospeli, t. j. že v už uvedených reláciách boli zverejnené skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť sťažovateľka nepreukázala, a závery, ku ktorým redaktor dospel, nemali relevantný vecný základ, a preto v uvedených reláciách došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti navrhovateľky.

Ústavný súd konštatuje, že v posudzovanej veci sťažovateľka, ktorá má pri ochrane slobody prejavu v zmysle judikatúry ESLP i ústavného súdu privilegované postavenie, odvysielala relácie, v ktorých odzneli tvrdenia, ktoré sa neopierali o hodnoverné skutkové zistenia. Ústavný súd rovnako ako judikatúra ESLP nepopiera právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia či dokonca nepresnosti až prípustného zveličenia, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam (porovnaj k tomu napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 156/99). Táto zásada však v uvedenom prípade zo strany sťažovateľky dodržaná nebola.

Za daných okolností možno podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovať záver krajského súdu, že pri konflikte slobody prejavu a práva na ochranu osobnosti bolo v danom prípade potrebné uprednostniť ochranu práva na ochranu osobnosti navrhovateľky.

Sťažovateľka ďalej tvrdila, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch bola priznaná žalobkyni, hoci neunesla dôkazné bremeno, v konaní nepreukázala, že jej bola v príčinnej súvislosti s článkom spôsobená osobná ujma spojená so zvlášť citelným znížením a sťažením postavenia v spoločnosti, nepreukázala negatívne následky zásahu v rodinnom a pracovnom prostredí, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady v peniazoch, tobôž vo výške, v ktorej jej bola právoplatne priznaná.

Ústavný súd v tomto prípade vychádzal z právnej úpravy týkajúcej sa ochrany osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka nelimituje súd pri priznaní rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy. Posúdenie

týchto okolností ponecháva na úvahu súdu, ktorá však nemôže byť bezbrehá, ale musí spočívať na logických a legitímnych faktoch. Je nepochybné, že mantinely, v rámci ktorých by sa mala pohybovať takáto úvaha súdu, musia byť istým spôsobom dané, pričom táto ich danosť je závislá od individuality každého prípadu, a zároveň musí byť podmienená dôvodmi, na ktorých sa priznanie zakladá. Podstatná je jedinečnosť prípadu a s tým spojená konkrétna intenzita zásahu a jej následky. Na základe toho potom všeobecný súd rozhodne o návrhu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za porušenie práv a v odôvodnení svojho rozhodnutia predstavi dôvody, ktoré ho k vyslovenému záveru viedli (III. ÚS 238/08).

Ústavný súd je toho názoru, že závery krajského súdu, pokiaľ ide o naplnenie podmienok priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyni, ako aj pokiaľ ide o jej výšku, treba hodnotiť ako odôvodnené, nearbitrárne a zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd primeraným spôsobom odôvodnil priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch aj s poukazom na dôvody uvedené okresným súdom zohľadniac osobitosti prípadu a s tým spojenú konkrétnu intenzitu zásahu a jeho následky. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v jednotlivých prípadoch by nemala vybočovať najmä z praxe všeobecných súdov v iných konaniach o ochranu osobnosti. V prípade sťažovateľa priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyni nie je mimoriadne vysoká ani v kontexte iných rozhodnutí súdov v konaní o ochranu osobnosti.

Ústavný súd nezistil pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkou označenými základnými právami, a preto jej sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2012